

אבי מעוז

להניף את דגל הזהות היהודית

במערכת הבחירות הנוכחית אנו נמצאים בצומת היסטורי. נושא הזהות היהודית צריך לעמוד במרכזו של כל משא ומתן קואליציוני, ובכך להחזיר את הנשמה לעם שכל כך צמא לה

החינוך, ובמקומם החזרת החינוך היהודי הערכי, הבונה את הזהות היהודית במקום לטשטש אותה, אל הכיתות וגני הילדים.

נדרוש את קידום הצעת החוק שהצגנו, שתאסור הצגת תכנים מיניים לילדים בגילי הגן ובתי הספר היסודיים. השיגעון של לימוד תכנים על אפשרויות מגדריות שונות - תכנים שגם בגיל זקנה ושיבה הם הזויים ומזיקים, וקל וחומר שבגילי הילדות הרכה - השיגעון הזה חייב להיפסק, ואנו נפסיק אותו.

כבר בכנסת האחרונה הופתעו רבים לראות את שדולת הזהות היהודית שהקמנו, אשר קיבצה אל תוכה חברי וחברות כנסת מכלל סיעות המחנה היהודי-לאומי. שיתוף הפעולה המצוי והמבורך עם מנהלת השדולה, רוני ססובר, הפתיע גם הוא רבים מהציבור, אך אנחנו לא הופתענו. אנחנו יודעים היטב עד כמה הציבור המסורתי, כמו הדתי-לאומי והחרדי, מבין את הצורך הדחוף ואת ההכרח העמוק בזהות היהודית של המדינה ובבלימת הטרלול הפרוגרסיבי. ההבנה הזו בציבורים השונים תבוא לידי ביטוי בכך שרבים יצטרפו לדגל הזה.

ככה זה בצמתים שמחייבים הכרעה היסטורית.

הגיע הזמן להניף את דגל הזהות היהודית ברמה. לא רק בתור אחד מבין כמה וכמה דגלים. לא "התיישבות, ביטחון, משפט, כלכלה וזהות יהודית". בכל מערכת מעשית, ובוודאי בפוליטיקה, מגוון ערכים מקבילים פירושם בהכרח ויתורים מעשיים ופשוטות על חלק מהם במצבים רבים. פוליטיקה, הרי, היא ממלכת האפשר. רק הרמת דגל הזהות היהודית של המדינה בתור הלב, בתור הנשמה, בתור איבר שהנשמה תלויה בו ובלעדיו כל היתר יהיה כגוף ללא נשמה שסופו לנבול - רק היא יכולה לשמור באמת על הזהות היהודית של המדינה, שנמצאת תחת מתקפה עצומה.

יש לדרוש בכל משא ומתן קואליציוני תוכנית אמיתית ורצינית לתיקון העיוותים במערכת החינוך. שם הרי הכול מתחיל, כפי שידעו היטב ארגוני הפרוגרס הרגרסיביים שכתבו 3,000 (!) תוכניות לימוד על ערכי ה"שוויון", הפמיניזם, הסובלנות וקבלת האחר - כשכל אלה נלקחים עד הקצה הזווי והמטרולל שלהם כפי שרק הפרוגרסיביים הפוסטמודרניסטים יודעים לעשות. אנו נדרוש את הוצאת כל סוכני השינוי בוגרי קרנות זרות ומדינות זרות החוצה ממערכת

ההתיישבות.

בדיוק בצומת כזה אנו ניצבים היום.

לאחר יותר מעשר שנים של בלבול ותהייה, של פוסטמודרנה שחודרת ואוכלת כל חלקה טובה, של השתלטות ארגוני הפרוגרס הרגרסיביים על עוד ועוד נקודות השפעה בחברה בישראל, לאחר הגירוש הנורא מגוש קטיף ולאחר ממשלת השמאל הפרוגרסיבית שהוקמה על ידי מי שהתיימרו להיות נציגי הציבור הדתי-לאומי - לאחר כל אלה, הגיעה הנקודה ההיסטורית שבה חייב להיות מונף ברמה דגל הזהות היהודית.

הנכונות וההקשבה שמתגברות מאוד בקרב ציבורים רבים לאמירות הברורות של הזהות היהודית של המדינה, הן סימן גדול שהגיע הזמן. ציבור חרדי שנציגיו נלחמו איתנו כתף אל כתף מול הניסיונות לפגוע ברבנות הראשית לישראל מחד, וציבור מסורתי ענק שלא מקפיד על קלה כחמורה אך כן דורש בקול רם מדינה יהודית עם פרהסיה יהודית - כל אלו הם סימן גדול לכך שהדגל הזה חייב להיות מונף.

וכשמגיע הזמן להניף את הדגל, הוא חייב להיות מונף, אחרת הריק הגדול עלול להתמלא בתודעה מעוותת של מדינת ישראל כמדינת כל אזרחיה.

יש צמתים היסטוריים, שבהם מונח היסוד לשלב הבא בתהליך הגדול של גאולת ישראל. כזה היה הצומת שבו החליט הרצל לנסות את הקונגרס הצייוני, כזה היה הרגע שבו הודיע בן גוריון על הקמת מדינת ישראל, כזו הייתה הנקודה ההיסטורית שבה הוקם גוש אמונים וכנגד כל הסיכויים החל להקים יישוב אחר יישוב.

בכל אחד מהצמתים האלה הייתה צריכה להתקבל החלטה לא רק לפי הפרשנים וחזי העתידות, לא לפי הסטטיסטיקות ומחשבי הקיצין. בצמתים כאלה, רק המבט המרחיק ראות, המעמיק הבנה, המלא חזון - רק הוא יכול להיות נאיבי מספיק כדי להקים את הציונות, את המדינה ואת ההתיישבות, כולם כנגד כל הסיכויים.

כי באמת, זה לא נגד הסיכויים. מי שידוע לא רק לספור כמה תומכים יש לרעיון וכמה מתנגדים, מה הסטטיסטיקה אומרת ומה התהליכים על פני השטח הפוליטי, מי שמבין את תהליכי העומק, מי ששומע את משק כנפי ההיסטוריה ומבין בפרופורציה רחבה לאן הספינה של גאולת ישראל נוסעת - הוא זה שמבין שבאמת הקמת הציונות ברגע ההיסטורי ההוא היא המהלך בעל הסיכויים הרבים ביותר. וכך הקמת המדינה והקמת